

In other words, acts, gestures, and desire produce the effect of an internal core or substance, but produce this on the surface of the body, through the play of signifying absences that suggest, but never reveal, the organizing principle of identity as a cause. Such acts, gestures, enactments, generally construed, are performative in the sense that the essence or identity that they otherwise purport to express are fabrication manufactured and sustained through corporeal signs and other discursive means. That the gendered body is performative suggests that it has no ontological status apart from the various acts which constitute its reality.

—Judith Butler, *Gender Trouble*

The act that one does, the act that one performs, is, in a sense, an act that has been going on before one arrived on the scene. Hence, gender is an act which has been rehearsed, much as a script survives the particular actors who make use of it, but which requires individual actors in order to be actualized and reproduced as reality once again.

—Judith Butler, *Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory*

Assujettissement means both subjection (in the sense of subordination) and becoming a subject. It seems as well to contain the paradox of power as it both acts upon and activates a body... If the word subjection (*assujettissement*) has two meanings, to subordinate someone to power and to become a subject, it presupposes the subject in its first meaning, and induces the subject in its second. Is there a contradiction here, or is it a paradox—a constitutive paradox?

—Judith Butler, *Psychic life of power*

Procházejí se tu individua. Odněkud (obecně za jejich zády) zazní oslovení „Hej vy tam!“. Nějaké individuum (z 90 procent to, jež je míněno) se obrací, protože si myslí – domnívá se – ví, že jde o ně, tedy rozpoznává, že je to „právě ono“, které je oslovením míněno. Ve skutečnosti se to však odehrává bez následnosti. Existence ideologie a oslovování individuí jakožto subjektů je jedno a totéž.

—Louis Althusser, *Ideologie a ideologické státní aparáty*

Ideologie vždycky-ůž prostřednictvím ideologické výzvy mění individua na subjekty, což vede k upřesnění, že individua jsou vždycky-ůž prostřednictvím této výzvy přetvářena na subjekty, což nás vede nevyhnutelně k poslednímu tvrzení: individua jsou vždycky už subjekty.

—Louis Althusser, *Ideologie a ideologické státní aparáty*

1) Jak již obdivuhodně pravil svatý Pavel: v logu, tj. v ideologii, „žijeme, pohybujeme se a jsme.“ Z toho vyplývá, že pro vás i pro mne je kategorie subjektu primární „evidence“ (evidence jsou vždy primární): je zřejmé, že vy i já jsme subjekty (morální, svobodní atd.).

2) Křesťanská náboženská ideologie říká něco následujícího: Říká: Já adresuji sebe tobě, lidskému individuu, který se nazývá Petr (každé individuum je oslovováno jeho jménem, v pasivním smyslu, nikdy to není on sám, kdo si udělil své vlastní jméno), abych ti řekl, že Bůh existuje a ty se mu zodpovídáš. (...) Říká: toto jsi: jsi Petr! Toto je tvůj původ, byl jsi stvořen Bohem pro celou věčnost, ačkoliv ses narodil léta páně 1920! Toto je tvé místo ve světě!

—Louis Althusser, *Ideologie a ideologické státní aparáty*

I remember once walking on a street in Berkeley and some kid leaned out of a window and asked, “Are you a lesbian?” Just like that. I replied, “Yes, I *am* a lesbian.” I returned it in the

affirmative. It was a completely impulsive moment. It was an interpellation from nowhere... It wasn't that I authored that term: I received the term and gave it back; I replayed it, reiterated it. Whose speech act was that? Is it my speech act? Is it the other person's speech act?

—*Changing the Subject: Judith Butler's Politics of Radical Resignification*,
rozhovor Gary A. Olson a Lynn Worsham s Judith Butler

Reprodukce pracovní síly tedy jako svou podmínku sine qua non vynáší na světlo nejen reprodukci její „kvalifikace“, nýbrž rovněž reprodukci jejího podřízení vládnoucí ideologii či „praxi“ této ideologie, přičemž je na upřesnění třeba poznamenat, že nestačí říci „nejen, nýbrž i“, protože je očividné, že reprodukce kvalifikace pracovní síly je zajišťována právě a pouze formami ideologického podřízení.

—Louis Althusser, *Ideologie a ideologické státní aparáty*

Čím déle však proces sebezáchovy probíhá na základě buržoazní dělby práce, tím více si vynucuje sebezvnějšnění individuů, jež mají své tělo i duši formovat podle technické aparatury.

—Theodor Adorno, Max Horkheimer, *Dialektika osvícenství*

Each single movement he makes is composed of a succession of staccato bits of movement. Whether it is his walk, the way he handles his cane, or the way he raises his hat—always the same jerky sequence of tiny movements applies the law of the cinematic image sequence to human motorial functions.

Now, what is it about this behavior that is distinctively comic?

—Walter Benjamin, *The Formula in Which the Dialectical Structure of Film Finds Expression*

I'm just thinking that nobody takes a walk without there being a technique of walking; nobody goes for a walk without there being something that supports that walk; something outside of ourselves. And that maybe we have a false idea that the able-bodied person is somehow radically self-sufficient.

—Judith Butler, *Examined life*

Nesměl jsem se už chovat tak jako dosud, jako vždy do té doby. Při mluvení jsem musel hlídat svá gesta, naučit se mluvit hlubším hlasem, vyhledávat výlučně mužské aktivity. Častěji hrát fotbal, dívat se na jiné televizní pořady a neposlouchat stejné desky jako dřív. Když jsem se ráno upravoval v koupelně, opakoval jsem si jednu větu tolikrát za sebou, až ztratila smysl, stala se pouhým sledem slabik, zvuků. Přestával jsem a zase začínal *Dneska budu drsňák*. Vzpomínám si na to, protože jsem si větu opakoval přesně v tomto znění, jako nějakou modlitbu, tato a právě tato slova *Dneska budu drsňák* (a když píšu tyhle řádky, pláču, protože mi ta věta připadá směšná a ohavná, tahle věta, jež mě doprovázela několik let a myslím, že nepřeháním, když řeknu, že se jistým způsobem stala ústředním bodem mé existence).

Každý den byla muka: člověk se nezmění tak snadno. Chtěl jsem být drsňák, ale nebyl jsem. Pochopil jsem však, že lež je jediný způsob, jak nastolit novou pravdu. Stát se někým jiným znamenalo sám sebe za něj považovat, věřit, že jsem někdo, kdo nejsem, a tak se jím postupně stát (pozdější napomenutí *Za koho se má?*).

—Édouard Louis, *Skoncovat s Eddym B.*